KING PURPLE

DEN KARISMATISKE OG SEXGALE FORSANGER

"We're an army of thousands, surrounded by light, tearing this place to the ground."

Saxon, Heavy Metal Thunder

KING PURPLE

DENGANG

”Om jeg er antikrist?”

King Purple smiler veltilfreds, tager en slurk mere af den halvvarme Jack Daniels foran sig og fastholder kort den kvindelige journalists blik. Hun vil have ham. Det vil de alle sammen.

”Der er helt sikkert en masse fædre, der mener, at jeg har ledt deres teenagedøtre i synd, hvis du forstår, hvad jeg mener... Og jeg er mere sexet og har en større pik end Ozzy, så jeg er en bedre antikrist, end han er... Vi har faktisk målt engang, da vi tog coke backstage til en Motley Crue koncert, mens Tommie Lee fik en spiller af en groupie. Hende ledte jeg også i synd...”

Fuck yeah. Sådan taler en rigtig metalgud. Sådan lever en rigtig metalgud. I virkeligheden har King Purple aldrig været backstage til en Motley Crue koncert, og Ozzy talte dårligt nok med ham eller resten af Mantastic til det ene gig, hvor de varmede op for ham. Men en dag sker det. En dag bryder Mantastic igennem, og så kommer alle hans historier til at ske i virkeligheden. Pladeselskabet er vild med ”All for One (and Metal for Me)”. Singlen skal nok blive et hit. It’s all happening!

King Purple fokuserer igen på den kvindelige journalist og hendes spørgsmål. Okay, journalist er måske så meget sagt, men hun kunne blive journalist, når hun bliver ældre og skriver for noget større end det lokale high school blad.

”Hvorfor jeg spiller metal? Honey, man spiller ikke metal. Metal er noget, man er. Det er et broderskab. Både i bandet og med fansene. Det os mod verden. Alle os freaks, der ikke gider passe ind i samfundet, men som bare fester og har det fedt. Når crowden går amok til ”Creature of the Night” eller tænder lighterne til ”Slip into You”, så lever jeg, mand. Forstår du det? Så er jeg admiral for the armada of awesome, og sammen kan vi klare alting! Forstår du?!”

King holder op med at tale. Kigger på pigen overfor sig. Hun er tryllebundet af hans intensitet. Hans passion. Han smiler afvæbnende og med den helt rigtige mængde af kunstnerisk dybde.

”Selvfølgelig forstår du det ikke. Metal er ikke noget, man skal forstå. Det er noget, man skal kaste sig ud i og opleve. Blive opslugt af. Som et hav af fællesskab, hvor vi alle sammen bliver et. Der er ingen, der kan forklare metal... Jo, måske Bruce Dickinson...”

Øjenkontakt igen. Rykke lidt tættere på. Hun er på krogen. Han har måske ikke knaldet helt så mange groupies, som han påstår, men det virker stadigvæk ret godt at være den karismatiske forsanger for et up-and-coming metalband.

Nu

Der er stille i frokoststuen. Nogle af de andre medarbejdere i catering-firmaet vender det hvide ud af øjnene. Andre smiler høfligt. Ingen griner og high fiver ham. King ved godt, at han har fortalt historien før. Mange gange. Men historien er bare så fed. Der er sgu ingen af de andre ansatte hos Osterberg Catering,

der har været nødt til at drikke Rob Halford under bordet, fordi han blev ved med at lægge an på dem.

King kan ikke længere huske, om det egentlig er sket, eller om det er endnu en af hans historier. Faktisk er der meget af firserne, der står som en uklar blanding af virkelighed, drømme og løgne. Sådan går det, når man lever livsstilen med Jack Daniels til morgenmad og coke til frokost. Han er ret sikker på, at han levede sådan.

Han begynder at laste varevognen. Han skal levere frokost tre forskellige steder i den gudsforladte forstad til Milwaukee. Samme forstad som han voksede op i. Hvordan fanden endte det sådan her? De skulle jo have været større end Priest. Vilderen end Maiden. Det blev The Man – deres manager – ved med at sige. Det løb bare ud i sandet. De kom aldrig tættere på et hit end den ene gang, hvor "All for One (and Metal for Me)" blev spillet i MTVs Headbanger's Ball. Den anden plade blev aldrig indspillet, og pludselig var der ikke mere Mantastic.

I stedet arbejder han i et dødssygt job om dagen og synger i næsten lige så dødssyge coverbands om aftenen. Det værste er næsten, at han ikke engang kan få lov til at synge sine egne sange, fordi de unge musikere, han spiller med, ikke har nogen ide om, hvem Mantastic er. Uanset hvor mange historier King fortæller om gamle dage, bliver det ikke bedre.

Han putter et af de gamle kassettebånd i varevognens båndafspiller. Bliver overvældet af tågede minder om groupies, sprut, coke og fællesskab. Det er ikke det samme længere. Nu står han på en alt for lille scene og prøver at overdøve ti fulde idioter på den lokale bar eller leder febrilsk efter en midaldrende kvinde, der kan huske King Purple, eller som bliver imponeret af hans historier, om dengang han lærte Axl Rose at synge.

Mobiltelefonen ringer. Mellemlederen på 23 har forbudt dem at tale i telefon, når de kører. Fuck ham. Lidt oprør er der tilbage i King Purple. Han genkender stemmen med det samme. The Man har booket en genforeningtour for dem. Han kan mærke trangen til at være admiral for the armada of awesome igen. Det er det, han er født til. Fuck Osterberg catering, deres beige varevogn og deres emsige mellemleder. Nu skal han leve igen.

It's all happening...

King Purple er sjov fordi...
Han er en selvoptaget douchebag, der fortæller vilde løgnehistorier for at virke sejere.

King Purple er sympatisk fordi...
Han virkelig tror på, at det fællesskab, der opstår under en metalkoncert, er vigtigt.

MANTASTIC

King Purple var forsanger i metalbandet Mantastic, der havde et mindre hit med sangen All for One (and Metal for Me) engang i midten af firserne. Alle medlemmerne var rejst til L.A. for at søge lykken som musikere og blev introduceret til hinanden af deres senere manager The Man. Bandets stil lå et sted mellem Iron Maiden og Def Leppard med både episke sange om krig, metal og drager og mere poppede sange om sex og druk.

Bandet bestod af:
The Man: Bandets manager, der altid prøvede at trække dem i en mere kommerciel retning.

King Purple: Bandets karismatiske og sexgale forsanger, der aldrig lod sandheden komme i vejen for en god historie.

Lord Arcon: Bandets mørke og mystiske guitarist, der ville lave ægte kunst og var fascineret af okkultisme.

The Jizzard: Bandets naive og kiksede bassist, der både var målet for practical jokes og blev beskyttet som en lillebror af resten af bandet.

The Beast: Bandets vanvittige og fordrukne trommeslager, der levede mere og vildere end nogen anden.

LORD ARGON

DEN MØRKE OG MYSTISKE GUITARIST

"Metal confronts what we'd rather ignore. It celebrates what we often deny. It indulges in what we fear most. And that's why metal will always be a culture of outsiders."

Sam Dunn, Metal: A Headbanger's Journey

LORD ARCON

DENGANG

Lord Arcon tænder de fem lys, der markerer spidserne i stjernen. Han har brugt sin maling med skarntydesaft og svovl til at tegne på hotelværelsets gulv. De særlige ingredienser giver en bedre kommunikation med den sjette dimension, hvor ånderne danser. Arcons krop sitrer stadigvæk efter aftenens koncert. Han etablerede kontakt i dag. Da han spillede soloen til Barbarian Queen, kunne Arcon mærke en tilstedeværelse. Kortvarigt.

De andre ødelagde den. Fucking spader. Hvorfor kan de ikke forstå, at hans soli er nødt til at være ekstra lange og komplekse, hvis den rituelle dimension af deres musik skal realiseres?

”Kommer du ikke i seng? Jeg ligger og bliver ensom”

Pigen i sengen afbryder Lord Arcons tanker. Han vender sig om og åbner langsomt sin spraglede kaftan. Lader den falde og står nøgen, så hun kan beundre de komplekse okkulte mønstre, han maler på sin krop før hver koncert.

”Det var så vildt, da I spillede den der... hvad hedder den nu..?”

”Barbarian Queen? Den med min lange solo?!”

”Nej... Den der rigtigt fede... All for One!”

Arcon krymper sig. Han hader ”All for One (and Metal for Me)”. Hader hvert eneste banalt ord i den lortesang. Hader at han aldrig får lov til at spille en ordentlig solo i den. Hader at det er den sang, alle forbinder med Mantastic, bare fordi den er blevet spillet en enkelt gang i MTVs Headbanger’s Ball.

”Hvad fanden snakker du om?! Den sang repræsenterer alt, hvad der er galt med det her band! Kan du ikke se, at det er den slags overfladiske pis, der holder mig tilbage? Vi kunne lave større kunst end Mozart og Bach! Blive ét med de dimensionelle ånders vibrationer! Men næ nej! De andre fucktards vil hellere spille det samme lortemusik som alle andre! Jeg burde skride fra dem igen! Så kan de se, hvor langt de når!”

Pigen ser forskræmt på ham. Arcon er ligeglad. Det eneste,

han tænker på, er at forlade bandet, der holder ham tilbage som kunstner. Han har gjort det ført. Flere gange. Han kommer altid tilbage. Der er et eller andet, der holder på ham. Selvom de andre ikke har hans visioner, sker der alligevel et eller andet særligt, når de spiller sammen.

Pigen falder i søvn, da hun begynder at kede sig over at se på Lord Arcon, der ligger nøgen i sengen og spiller guitar i skæret fra lysene i pentagrammet.

Nu

”Lad os alle sammen skåle og ønske David en rigtig glædelig Bar Mitzvah!”

Hele rummet skåler, og Arcon leder bandet igennem endnu en gang kønsløs elevatormusik, som selv de ældste kan danse med til. Lorte job. Hvordan fanden gik han fra at være den mest

LORD ARCON

lovende guitarist i amerikansk metal til at spille suppe-steg-og-is musik til bryllupper og runde fødselsdage?

I det mindste lever han stadigvæk af at spille musik. Der er altid masser af runde fødselsdage i Tampa, Florida, og Arcon er klart den bedste musiker, der arbejder for Special Occasions Music, Magic and Show. Det husker han også at fortælle de dilettanter, som firmaet sender ham ud sammen med. Bare gør, som jeg siger, jeg er bedre end dig. Han spiller sjældent sammen med de samme flere gange. Han kan heller ikke finde et band at spille sammen med længere. Alle de plattenslagere, der kalder sig musikere i dag, bliver skræmt, når de står over for en ægte kunster. Fuck dem. Deres tab.

Da de holder pause tager Arcon sin labtop frem. Han skrev et særligt syrligt blogindlæg i går aftes og glæder sig til at se, om der er nogen, der har kommenteret det. Bloggen er blevet en større og større del af hans liv. Her kan han komme ud med alle de holdninger, som hans omgangskreds for længst er blevet trætte af at høre på. Arcon kan bedst lide de negative kommentarer, hvor han får muligheden for at skyde igen og fortælle folk, hvorfor de ikke har forstået en skid.

Det passer ikke. De allerbedste kommentarer er dem, der nævner Mantastic. Det er sket to gange. Ingen kan huske dem længere. Undtagen Arcon. Arcon kan huske en masse. Huske alle de gange, hvor han forlod bandet og smækkede med døren. Huske alle de gange han kom tilbage. De havde noget særligt sammen. Arcon har ikke følt sig intenst forbundet til den sjette dimension, siden bandet endegyldigt gled fra hinanden, inden de fik indspillet deres andet album.

Den samme aften sidder Arcon nøgen med fødderne i en balje med varmt vand og læser på en af mange okkulte konspirationshjemmesider, han følger, da telefonen ringer. Det er The Man, Mantastics gamle manager. Han har booket en genforenings-koncert. Arcon lyder cool og skødesløs, da han siger ja til at deltage. Da røret bliver lagt på, træder han ud af fodbadet, griber sin guitar og danser rundt, mens han spiller den akustiske indledning til Mantastics eksperimenterende instrumentalnummer "The Vast Silent Darkness of The Sixth Dimension".

Endelig får han chancen for at vise hele verden, hvem der er den mest betydningsfulde guitarist siden Page og Hendrix og for igen at jage samhørigheden med de dimensionelle ånder.

Lord Arcon er sjov fordi...
Han er prætentiøs idiot, der tror, at hans musik er kunstnerisk åndemaning.

Lord Arcon er sympatisk fordi...
Han elsker musikken, for det den er i sig selv over alt andet i verden.

MANTASTIC

Lord Arcon var guitarist i metalbandet Mantastic, der havde et mindre hit med sangen All for One (and Metal for Me) engang i midten af firserne. Alle medlemmerne var rejst til L.A. for at søge lykken som musikere og blev introduceret til hinanden af deres senere manager The Man. Bandets stil lå et sted mellem Iron Maiden og Def Leppard med både episke sange om krig, metal og drager og mere poppede sange om sex og druk.

Bandet bestod af:
The Man: Bandets manager, der altid prøvede at trække dem i en mere kommerciel retning.

King Purple: Bandets karismatiske og sexgale forsanger, der aldrig lod sandheden komme i vejen for en god historie.

Lord Arcon: Bandets mørke og mystiske guitarist, der ville lave ægte kunst og var fascineret af okkultisme.

The Jizzard: Bandets naive og kiksede bassist, der både var målet for practical jokes og blev beskyttet som en lillebror af resten af bandet.

The Beast: Bandets vanvittige og fordrukne trommeslager, der levede mere og vildere end nogen anden.

THE JIZZARD

DEN NAIVE OG KIKSEDE BASSIST

"Nobody wants to be the weird kid; you just somehow end up being the weird kid and can't figure out how you got there. And metal is like that, except it's all the weird kids in one place."

Rob Zombie, Metal: A Headbanger's Journey

THE JIZZARD

DENGANG

”Haha... Totalt sjovt, drenge...”

The Jizzard står i det lille backstage-toilet helt dækket pis. De andre i bandet har trukket husholdningsfilm over kummen. Hvis det er stramt nok, kan det ikke ses. Man opdager det først, når pisset flyver til alle sider.

Inde i de store lædersofaer i backstage-området hyler de andre bandmedlemmer af grin, mens de highfiver det sammenrend af groupies og snyltere, der altid hænger ud med dem. Sådan er det altid. The Jizzard har accepteret sin plads som den man laver sjov med i bandet.

Han spiller i et fucking band! Andre mennesker tager til koncerter for at kaste djævlehorn og headbange i hans ære. MTV har allerede spillet deres single ”All for One (and Metal for Me)” en gang og der skal nok komme flere. The Man – deres manager – er sikker på, at de vil være lige så store som Metallica indenfor et års tid. Hvem havde troet det, da han i sin high schools årbog blev valgt til Største Nørd? Hvem havde troet, at han ville få noget ud af alle de eftermiddage, han brugte på at gemme sig på sit værelse og spille bas til gamle Black Sabbath plader, fordi hele fodboldholdet ville give ham tæsk?

Efter lidt tid går The Jizzard ud fra toilettet igen. Finder nogle rene bukser og skifter. Slentrer cool hen til en sofa som han har set de andre i bandet gøre. Sætter sig ubekymret ved siden af en pige, der sidder lidt for sig selv.

”Jeg hedder Jizzard, hvad hedder en fræk lille groupie som dig”

De andre i bandet bandet kan måske slippe af sted med den slags pis. Det kan han ikke. Han har ikke charmen. Hans kunstnernavn er ikke rigtig sejt. Og hans sorte Motörhead t-shirt er i øvrigt stadigvæk fyldt med store pletter af urin. Pigen rejser sig fnisende op og sætter sig over til sine veninder. Hvisker noget til dem. Alle griner igen.

Sådan er det også altid. Det kan godt være, at han er bassist for et up-and-coming metalband, men han er ikke cool. Bliver det heller aldrig. Han gør eller siger med ufravigelig sikkerhed

altid det forkerte. Da de startede Mantastic skulle The Jizzard selv vælge sit kunstnernavn. Han ville have et, der både viste hans kærlighed til Black Sabbath og som var sexet. Han kombinerede The Wizard – hans yndlingssang med Sabbath – med et slangord for sæd. Så var han The Jizzard. Not very fucking cool.

Han sidder lidt for sig selv i sofaen. Et af de andre bandmedlemmer kommer over. Giver ham en tør t-shirt og klapper ham på skulderen. De kommer til at grine af det sammen i morgen. Det kan godt være, at han ikke er cool, men han er med. Det er mere, end han har prøvet før i sit liv.

Nu

The Jizzard er allerede halvt nede af kældertrappen, da døren smækker bag hans kone. Det er onsdag i dag. Så forlader hun deres hjem for at tage til en af de mange andre forstæder til

THE JIZZARD

Washington D.C. for at sælge TupperWare til sin venindegruppe af velhavende forstadsfruer. Han er ligeglad med, hvad hun laver. Så længe hun kommer ud af huset og han kan få lov til at gå i kælderen.

Det er her hans liv er. Eller resterne af det. Plakater af ham i fuld metaluniform på væggene. Bassen og forstærkeren står klar. Han spænder remmen og tænder forstærkeren. Sætter pladen med Mantastic på og begynder at spille med. The Jizzard drømmer sig tilbage til en tid, hvor han var en del af noget større. Hvad fanden skete der? Hvorfor kunne de ikke bare blive ved? Hvorfor skulle Mantastic gå i opløsning uden nogensinde at få lavet deres andet album? Efter det gik som det nu går. Han mødte sin kone. Hun blev gravid. Han begyndte at arbejde som IT-teknikker, men blev ved med at fortælle sig selv, at det var midlertidigt.

Deres datter flyttede hjemmefra for at gå på college for et lille år siden og han arbejder stadigvæk med IT. I en højere og mere velbetalt stilling hos Playz Consulting ganske vist, men uanset hvordan man vender og drejer det, er der fandeme ikke meget metal over hans liv. Han ville ønske, at han i det mindste kunne få lov til at spille i et coverband, men han kone har med al tydelighed understreget, at hele hans flirt med metallen er et overstået kapitel, som han allernådigst kan få lov til at huske alene i kælderen, når hun er væk.

Han kender alligevel ikke nogen musikere mere. I det hele taget kender han ikke særligt mange mennesker mere. Kollegerne er snart det eneste han ser efter at hans sociale akavethed har fået The Jizzard og hans kone gjort til persona non grata til alle former for parmiddage.

Telefonen ringer. Den bliver ved. Han slukker for forstærkeren og sætter forsigtigt bassen på plads igen. Falder naturligvis på vej op af trappen. Klodsede idiot. Det er The Man. Han har arrangeret en genforeningskoncert for Mantastic. The Jizzard når ikke engang at overveje, hvad hans kone til sige til det, da han takker ja til tilbuddet. Han kommer først i tanke om det, da han har lagt på. Fuck det. Hans hjerne er allerede i gang med at opfinde en undskyldning.

Han kan komme til at leve igen. Være med igen. Så er det i orden med lille en hvid løgn om en forretningsrejse til Milwaukee...

The Jizzard er sjov fordi...
Han altid gør det forkerte og skaber pinlige situationer på stribe.

The Jizzard er sympatisk fordi...
Han er det arketypiske kiksede dreng, der har fundet et sted, hvor han bliver accepteret.

MANTASTIC

The Jizzard var bassist i metalbandet Mantastic, der havde et mindre hit med sangen All for One (and Metal for Me) engang i midten af firserne. Alle medlemmerne var rejst til L.A. for at søge lykken som musikere og blev introduceret til hinanden af deres senere manager The Man. Bandets stil lå et sted mellem Iron Maiden og Def Leppard med både episke sange om krig, metal og drager og mere poppede sange om sex og druk.

Bandet bestod af:
The Man: Bandets manager, der altid prøvede at trække dem i en mere kommerciel retning.

King Purple: Bandets karismatiske og sexgale forsanger, der aldrig lod sandheden komme i vejen for en god historie.

Lord Arcon: Bandets mørke og mystiske guitarist, der ville lave ægte kunst og var fascineret af okkultisme.

The Jizzard: Bandets naive og kiksede bassist, der både var målet for practical jokes og blev beskyttet som en lillebror af resten af bandet.

The Beast: Bandets vanvittige og fordrukne trommeslager, der levede mere og vildere end nogen anden.

THE BEAST

DEN FORDRUKNE OG VANVITTIGE TROMMESLAGER

"As long as there's, you know, sex and drugs, I can do without the rock and roll."

Mick Shrimpton, This is Spinal Tap

THE BEAST

DENGANG

”Sut min solgyldne gudepik!”

The Beast hiver med et erfarent svirp med hånden bæltet ud af sine bukser, så de glider ned og afslører hans stive pik. I den anden hånd har han en åben flaske Jack Daniels. På hovedet har han de sørgelige rester af jagttrofæ, som han for en time siden rev ned fra væggen for at lave til en hat, kun med hjælpe af en knust tequila-flaske og to trommestikker. Det gik dårligt.

To purunge piger begynder at tage hans pik under kærlig behandling. Han læner sig tilbage i sofaen og kigger på dem. Det er kedeligt. Han har haft utallige trekanter, firkanter og femkanter. Nogle gange i rutefly. Nogle gange med tvillinger. Det er her er ingenting. The Beast vil have det vildere. Han vil suge hver eneste sindssyg oplevelse ud af livet, inden han forlader det som 27-årig lige som alle de andre store.

Folk går forbi The Beast og de to piger og highfiver ham eller kaster djævlehorn i hans retning. Det er det han godt kan lide ved metalmiljøet: folk sætter pris på, at man prøver at nyde livet i fulde drag.

Musikken? Det tænker han ikke så meget over. Han opfatter ikke så meget, når de spiller. The Beast er altid for fuld eller for langt væk på et eller andet stof, han har fået tilbudt af folk, han aldrig har mødt før. Når han endelig kan huske noget er det korte glimt af adrenalinrus, når han hamrer så hårdt løs på trommerne, at både de og trommestikkerne går i stykker. Af og til bliver de andre i bandet sure, fordi han er for bliver for sjusket og maltrakterer publikumsfavoritter som ”Sexy Famous Super Metal Love Bomb” og ”Barbarian Queen”. Det meste af tiden er de bare imponerede og prøver at følge med i hans tempo. Det kan de lige så godt glemme. De er bare almindelige dødelig. Han er The Beast.

Men hey, det er da fantastisk at spille i Mantastic. Han ville slet ikke kunne opleve så meget, hvis han ikke spillede i et metalband, som lige har fået en sang spillet for første gang på MTVs Headbanger’s Ball. Der er flere damer, mere sprut og flere stoffer i hans liv end nogensinde før og The Beast elsker det.

Lige nu keder han sig dog. Det er jo bare en trekant. The Beast rejser sig op fra sofaen. De to piger klynger sig til ham. Han skubber dem væk og griber en ny flaske Jack Daniels fra bordet og tømmer den. Det er hans tredje i dag, men han kan også begynde at mærke det. The Beast stavrer hen til sin taske. Der burde ligge en golfkølle, en revolver og nogle virkelig store kanonslag.

Nu skal der fandeme sættes gang i den fest...

Nu

The Beast lægger telefonen fra sig på sofabordet ved siden af biblen og kigger nervøst på sin kone og to teenagedøtre.

”Er der noget galt, far?”

THE BEAST

”Nej, min skat. Jeg synes, at du og din søster skal gå ned til kirken og spørge pastor McCarron om der er noget I kan hjælpe ham med. Jeg har lige noget, jeg skal snakke med jeres mor om.”

Noget. Det tør vist siges. Havde Mantastics gamle manager dog bare ringet om den genforenings-koncert på et hvert andet tidspunkt og ikke nu, hvor den lokale kirke har hårdt brug for penge til genopbygning efter en altødelæggende tornadosæson i Alabama. The Beast sukker. Han troede virkelig, at han var færdig med den verden. Færdig med metallen, fristelserne og galskaben. Han har utallige gange takket Gud for, at Mantastic aldrig fik det store gennembrud som deres manager blev ved med at love. At de ganske langsomt gik i opløsning og aldrig fik indspillet deres andet album.

I de år var The Beast tæt på at drikke, ryge og sniffe sig i en tidlig grav. Så fandt han Jesus. Eller Jesus fandt ham. Han blev clean. Begyndte at gå regelmæssigt i kirke. Fik en vidunderlig kone og to smukke døtre. Slog sig til ro og prøvede at glemme sine vilde lyster.

Føler han sig lige så meget i live som før? Nej, selvfølgeligt ikke. Hver dag er en kamp for ikke at sætte sig ud i bilen, køre væk og genoptage sit tidligere liv. Indtil videre har han med Jesu hjælp vundet kampen, men tør han gå tilbage i løvens hule for at spille genforenings-koncerten?

Hans kones holdning er klar. Gør det. Gud har givet ham en mulighed for at skaffe penge til genopbygningen af deres kirke. Hun ved ikke, hvad hun taler om. The Beast går aldrig i detaljer, når han taler om sin fortid. Det ville chokere hende for meget. Alligevel ved han, at hun har ret. At han må gøre det for kirken. Og måske en smule for at føle sig mere i live end hvad græsslåning, forældremøder og træning af pigernes softball-hold kan gøre for ham.

Han tager hendes hånd.

”Jeg gør det. Kirken har brug for pengene og det bliver også meget hyggeligt at se de gamle drenge igen. De er sikkert også blevet ordentlige folk nu. Så kan vi fortælle historier om dengang vi var unge og vilde... Jeg lover, at jeg kommer direkte hjem, når vi har overstået koncerten i L.A.”

The Beast er sjov fordi...
Han er bindegal og kan finde på hvad som helst.

The Beast er sympatisk fordi...
Han faktisk prøver at være et uselvisk og godt menneske. med til. Lorte job. Hvordan fanden gik han fra at være den mest

MANTASTIC

The Beast var trommeslager i metalbandet Mantastic, der havde et mindre hit med sangen All for One (and Metal for Me) engang i midten af firserne. Alle medlemmerne var rejst til L.A. for at søge lykken som musikere og blev introduceret til hinanden af deres senere manager The Man. Bandets stil lå et sted mellem Iron Maiden og Def Leppard med både episke sange om krig, metal og drager og mere poppede sange om sex og druk.

Bandet bestod af:
The Man: Bandets manager, der altid prøvede at trække dem i en mere kommerciel retning.

King Purple: Bandets karismatiske og sexgale forsanger, der aldrig lod sandheden komme i vejen for en god historie.

Lord Arcon: Bandets mørke og mystiske guitarist, der ville lave ægte kunst og var fascineret af okkultisme.

The Jizzard: Bandets naive og kiksede bassist, der både var målet for practical jokes og blev beskyttet som en lillebror af resten af bandet.

The Beast: Bandets vanvittige og fordrukne trommeslager, der levede mere og vildere end nogen anden.